

**FINTA
ISTVÁN**

Távol, de testvérek között

AMIKOR betegségem miatt tavaly nem indultunk neki az amerikai kontinensnek, csupán arról volt szó, hogy családtagjaimat egy évvel később láthatom meg. Tulajdonképpen ugyanígy indult el az évi tervezettségünk is. Így is elég hosszú út Budapesttől Torontón át Californiáig eljutni s onnan visszatérni, még ha közben kényelmesen pihenni is tud az ember családi körben. Még az sem zavart, hogy az Egyesült Államok megalakulásának 200. évfordulója van idén, hiszen amúgy is annyi évfordulóról emlékezünk meg lapunkban is, hogy egyenesen kíméljük olvasóinkat, ha különböző országok különböző ünnepi időpontjait nem tesszük szóvá.

Azután a kora nyár érkezével kezdtek áramlani Kanadából és az Egyesült Államokból a különböző angol és magyar nyelvű atyafiak látogatába szép hazánkba. Az idei nyarat különösen is érdekessé tette számunkra az, hogy nemcsak a hazulról származó magyar anyanyelvű amerikai atyánkfiai néztek be a szerkesztőségbe vagy látogattak meg kedvesen az otthonunkban, hanem többségükben angol nyelvű atyafiak adogatták egymásnak a kilincset, még hozzá nemcsak régi ismerősök, hanem sohasem látott testvérek is. Nem véletlenül használok ezt a szót, hogy testvérek. Máté evangéliuma 23. részében a 8. versben elég világosan a lelkünkre köti. Megváltónk: „Ti pedig mindnyájan testvérek vagytok”. Sok ember számára szép, de üres frázisnak hangzik a testvér szó, de csak addig, amíg át nem éli.

ERRŐL A NYÁRRÓL csak két vagy három példát hozok fel. Megérkezik 10 vagy 12 egyetemi hallgató korú lány és fiú New-Jersey-ből, és úgy telepedtek le a szobánkba, egy kis politikai és teológiai kitérá mintha saját tanítványaim jöttek volna át a budapesti teológiáról. Láthatólag nemcsak otthon érzik magukat, hanem vitájuk során is elmondják nyíltan, de tisztelettel és szeretettel, hogy állításaink közül mivel nem értenek egyet. A másik csoport egy californiai református egyházat képvisel, és mivel magyarországi útjuk során vasárnap érkezett rájuk, történetesen a mi gyülekezetünkbe lát-

togattak. Amíg az épületünk előcsarnokában vártak egymásra, persze hűvem rögtön tudtal adták a vendégeket, és az istentisztelet előtti beszélgetésünkből kiderült, hogy nemcsak a vasárnap miatt jöttek el hozzánk, hanem az Egyesült Államok megalakulásának 200. évfordulója éppen arra a július 4-re esik.

Amikor a hirdetések közben

köszöntöttem őket, gyülekezettüket, egyházukat, és a szeretet és békesség evangéliumával kívántam megáldani egész népüket, a liturgiánkat nem ismerő egyik tagjuk kiállt a gyülekezet elé és válaszolt a köszöntésre meleg testvéri szóval. **Szél György** barátom a nálunk szolgáló öccsét látogatván egyből fordította a beszédet angolra is és azután magyarra is. Istentisztelet után szép szavak mellett, de annál őszintébben mondták el azt a vallomásukat, hogy álmukban sem merték remélni, hogy Magyarországon járva Isten színe elé állhatnak a hálaadásukkal országuk ünnepén magyar testvérek segédletével. Harmadik például **John Grant** a vánkfiát veszem elő, aki már évek óta ajánló leveleket küld nekem arra nézve, hogy fogadjuk szíves barátsággal az általa küldött angol nyelvű amerikai testvéreket. Persze hogy nem marad hiány a szívességben, de minden alkalommal megfogadtam, hogy Grant úr ilyen bizalommal van felém. Idén az előlegezett bizalom után végre ő is mezeient néhány napra Magyarországon, és végre személyesen is megismerkedhettünk. Elmondotta, hogy most már itt az ideje, hogy mi is visszaadjuk a látogatót Richmondban, és jelezte, hogy semmi kifogást sem fogadnak el, mert a torontói és San Diego-i vérszerinti testvér mellett Richmondban is testvérek vannak, akik Krisztusban és lelkileg lesznek testvéreink.

AZT VISZONT jól tudják olvasóink, ha az ember a kis ujját odaadja, az egész karját veszik igénybe előbb-utóbb. Bizony így hétről-hétre bővült a programunk. Hiszen pl. szeptember 11-én olyan amerikai magyar nap lesz, amikor 6000-en gyűlnek össze, és másorán olyan ragyogó énekkart is meghallgathatunk a legszele-

sebb nyilvánosság előtt, mint Hamza András Kodály Énekkarát. Bridgeportba halála előtt 3 nappal frott levelében hívott meg még Böszörményi Pista bácsi azzal biztatva, hogy ha ki is költöztek az egyik legszebb amerikai parókiaőről, van hely az ő nyugdíjas otthonukban is számunkra. Azóta hazament a lelkem, de helyébe olyan új testvér támadt, mint Bütfői János püspök, aki egész hitével és életével szolgál és szolgál ma is református egyháza és magyar népe javára. Beköltözése 12-én lesz. Ha eljutunk oda, lehet hogy az is megkönyvezet, hogy feleségemmel együtt ismerjük és becsüljük öt legalább 35 éve.

Azután a New-Jersey-ben élő barátok és testvérek, szolgatársak megtekintésén túl el kell men-

nünk Washingtonba, hogy visszaadjuk Bay Zoltán atomfizikus családi látogatását, és tisztelettel meghajtsuk fejünket az amerikai magyarság-tudomány legnagyobb ismerője és művelője, Vasváry Odón előtt.

San Franciscóban sem nem voltunk még, sem nem szándékoztunk menni, de olyan szíves meghívást kaptunk az ottani egyetem teológiai fakultásától, hogy testvéri válaszuk csak az utazásban tett nagy kitérő lehet még akkor is, ha csupán egyetlen napot tudunk szakítani a világ egyik legszebb városára és legtestvéribb teológiájára.

Los Angelesben Trambitász Dezső esperes atyánkfia vár és van-e jobb érzés, mint amikor az ember a sok évtizedes barátának az életét és szolgálatát oly szép eredményeken és sikereken keresztül élvezheti, mint az övét. De maga a város is tele van régi és új barátokkal, az ottani televízió forgatókönyvírójától kezdve egészen osztálytársamig, Paál Gyuláig. És akkor még a városból semmit se láttunk. Pedig még le kell rándulnunk San Diegóba megnézni hűgömeikat, s onnan egyenesen Clevelandba menni, ahol nemcsak az egyik legnagyobb létszámú magyar kolónia él különböző egyházközösségekre tagolva, hanem ahol az egyházi és lelki munka a legmagasabb színvonalat űti meg. Az ismert lelkipásztorokon kívül most csak olyan világi barátainkat említem meg, mint népünk nagy jóakaró-

ját, a szív-tüdő gépek ajándékozóját, Köteles Bélát és dr. Piri Józsefet, az egyházkerület főgondnokát, aki, sajnos, éppen akkor lesz itthon, Magyarországon, amikor mi ott szeretnénk köszönteni őt. Vajon lesz-e időnk arra is, hogy meghallgassuk Beslic Kondorossy zenéjét, amely immár nemzetközi hírű.

VÉGÜL EGY KIS PIHENÉSRE

átrándulunk Torontóba, bizakodva abban, hogy jut még erre időnk. Méghozzá nemcsak családi találkozóra, hanem arra is, hogy meghallgassuk az egyik legkíválóbb amerikai magyar igehirdetőt, Vatai László atyánkját, akit nemrégiben választották meg torontói lelkipásztornak.

Már a felsorolás is farasztónak látszik, hát még a véghezvitele. Pedig egyszerű már el kellene látogatnunk valamelyik New York-i lelkipásztorhoz is, hátha jobban értenénk egymás szavát, mint azelőtt. Még sem említettem az Amerikai Magyar Egyesületet és annak tisztségviselőit, vagy pl. dr. Komjáthy Aladárt, akit még egyszer sem tudtam meglátogatni Montreálban.

Talán nem veszi szerénytelennek az olvasó, ha azzal summázom úti programunkat, hogy mind ezt a mozgolódást és testvéri találkozót az évi szabadságunk terhére tesszük meg. Hiába, egy szerkesztő soha sem tud úgy magánemberré válni, hogy közben a legszebb szolgálatot, a mély emberi kapcsolatot elhanyagolja. Új indulunk, mint akik bizonyosan tudják, hogy Jézus Krisztus megbékített bennünket a mennyei Atyával, de ugyanazon a szolgálati keresztén szentséges áldozatával békeséget teremtett ember és ember között. Ezt a békeséget tartva szemünk előtt, fáradozunk majd abban a jó reményben, hogy olvasóink imádsága is segít és könnyít rajtunk, és Isten is megáldja forogó-lódásunkat távol, de testvérek között.

Finta István

„Reformátusok Lapja”
Pépetek
1976 Szept. 12.

